

◀ ענבל רץ-גילמור

תשנו את העולם

"צאי לשלום" ילדה שלי אהובה, עם ישראל מאחוריך". כך בירכתי בתחילת השבוע עוד גילמורית שיצאה למכינה קדם-צבאית.

המילה מכינה מקבלת משמעות כבדת משקל בימים אלה. המשמעות כפולה השנה, וגם הצורך בהכנה. הרי אם לומר את האמת, המשימה שעומדת לפתחם של ילדינו היא כבירה, שכן עד עכשיו חיינו באשליה שעולם המבוגרים בנוי ומוכן לקבל לחיקו את הדור הצעיר.

חשבנו ששנת המכינה תסייע להעמיק את החיבור לזהות היהודית והלאומית, לאמונה בצדקת הדרך ולמימוש חזונו של נביאי ישראל. אבל עולם המבוגרים, העוץ לם שבנינו, קרס לו באחת. האמון נשבר, ועכשיו צריך לבנות הכל מחדש – וזה לא שהמבוגרים משחררים בקלות.

יש מי שמנסה להפריע בבואו לקבוע מסמרות, ולהשאיר לו מציאות שכוללת הנחות יסוד שהביאנו עד הלום ושיסגוד לו אותנו להמשיך את כשלי העבה מפני לייטיקאים כושלים שמדקלמים סיסמאות נבובות ומנהלים שיח רדוד ומתלהם, עבור אנשי משפט הנלחמים בפשרה ובאנשי צבא שנאחזים בקרנות המזבח וממנים מינויים שנויים במחלוקת, ועד אנשי איגודים חסרי חמלה וחינוך או רועים רוחניים שחלקם מובילים מחאות וחלקם מפירים הבטחות.

אולי החברה הישראלית כולה צריכה מכינה, להתגבש ולגלות מחדש האחד את השני, להזיע ולהתאמץ כדי לזכות באדמה הקדושה הזו מחדש

הדור הצעיר הזה

הוא שיבנה את העולם מחדש. דרך הקאנון המרהיב של המקורות היהודים, דרך הרגליים בשבילי ארצנו, דרך עשייה חברתית בכל פינות הארץ. אישיותם של חברי דור הניצחון תמשיך להתעצב ולהוסיף עוד קומה לזו שנוספה בעקבות המלחמה.

לצערו, הגילמורית וחבריה כבר יודעים דבר או שניים על שכול, כאב ואובדן. צירופי המילים "לעולם לא עוד", "מל"חמת קוממיות" ועוד קיפצו מתוך ספרי ההיסטוריה היישר למציאות חיהם. המילה "אתגר" כבר לא באה יחד עם "הישגיות", אלא מוצמדת לביטוי "ערבות הדדית".

הדור הזה מבין הרבה יותר טוב מאיתנו שלא סיימו להוריש את הארץ. הוא מבין וגם למד לא מזמן את הרצל לבגרות, ושינן כי "הציונות היא אידיאל אינסופי".

התמימות שקיוונו שתהיה מנת חלקם הפכה לאש בוערת של עשייה. בזמן שאנחנו עסוקים בעבודת אלילים גירסת 2024 – הריב והמדון, שמאז חורבן הבית אנחנו סוגדים לו, וביתר שאת בשנתיים האחרונות.

הדור הזה מכין את עצמו לחדש ימינו כקדם. דור זה הוא לא רק דור הניצחון, אלא זהו גם דור התקווה. אל הדור הזה אנחנו נושאים את עינינו, וכדאי שנוזן הצידה ולא נפריע לו כשהוא סולל את תקומתו מחדש.

בינתיים, הגילמורית

וחבריה לא קיבלו את המפתחות לחדרים. הם לא מצפים לג'קוזי מפנק, ואפילו לא נתנו להם להתקרב לקיבוץ עלומים שבו יבלו את השנה הקרובה. את הזכות להלך

במקום הקדוש, שבו לחמו כתף אל כתף כיתת הכוננות של הקיבוץ וחילי צה"ל מול עשרות מחבלים, החליטו ראשי מכינת יונתן כי הם צריכים להרוויח.

רק אחרי מסע פיזי של כמה ימים הם הגיעו אל מבנה המכינה. ממש כמו בני ישראל, שהלכו במדבר טרם זכו להיכנס אל ארץ ישראל, הם הזיעו, התגבשו, התמודדו עם משקלים ובעיקר גילו זה את זה. כמו בני ישראל הם למדו כי הארץ הזו, על אף הקשיים המורכבות והמלחמות, היא משהו ששווה להתאמץ בשבילו. אולי גם החברה הישראלית כולה צריכה מכינה, להתגבש ולגלות מחדש זה את זה, להזיע ולהתאמץ כדי לזכות באדמה הקדושה הזו מחדש.

> inbal.ratz.gilmore@gmail.com